

INLEDNING

Jag var inte gammal när jag fick en ask färgkritor i födelsedagspresent. Jag tror det var när jag fyllde fyra, men det kunde också vara fem, jag minns inte så noga. Men jag minns glädjen när färgerna flödade fram på papperet, jag minns figurerna jag målade. Det var hus, träd, djur, människor, fjärilar och fåglar. Och jag berättade för mina syskon och föräldrar vad mina skapelser föreställde och vad de kände och gjorde. Min fantasi fyllde mina figurer med liv. När mina syskon tillbringade sina dagar i skolan blev de mina lekkamrater. De blev mina kompisar som jag anförtrodde alla mina små och stora hemligheter.

Så började jag skolan och min förväntan var stor inför vår första teckningslektion. Jag ville rita och berätta. Men lärarinnan visade klassen hur ett hus och ett träd skulle tecknas. Allt skulle se ut på ett särskilt sätt, man skulle inte behöva berätta eller fantisera om vad ens figurer föreställde. Färgerna skulle vara så lika verkligheten som möjligt.

Då var det inte längre roligt att måla. Mina färgkritor blev liggande döda kvar i sin kartong.

Jag målade inte förrän jag blev vuxen, inte mer än sporadiskt, förrän jag kom i kontakt med Vedic Art och senare Inspirativ Målning.